

**DLOUHÁ,
TEMNÁ,
CHMURNÁ
CESTA**

Joseph S. Pulver sr.

DLOUHÁ, TEMNÁ, CHMURNÁ CESTA

edice PODZEM

svazek 1

překlad Roman Tilcer

ilustrace Marek Škubal

Medusa

Loštice, 2024

JOSEPH S. PULVER SR.

**Dlouhá,
temná,
chmurná
cesta**

Copyright © Joseph S. Pulver sr., 2018
Translation © Roman Tilcer, 2024
Introduction © Jeffrey Thomas, 2024
Afterword © Anna Tambour, 2024
Cover art and illustrations © Marek Škubal, 2024
Czech edition © Medusa – Roman Tilcer, 2024
ISBN 978-80-908935-8-0 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-908935-9-7 (PDF)
ISBN 978-80-909363-0-0 (ePUB)
ISBN 978-80-909363-1-7 (Mobipocket)

JEFFREY THOMAS

Úskutku dlouhá cesta

JOE PULVER byl jedním z těch spisovatelů, s nimiž jsem se přátelil tak dlouho, že si nedokážu jen tak vzpomenout, kdy přesně jsme se seznámili... nedokážu si jen tak vybavit dobu, kdy jsme ještě nebyli přáteli.

V době jeho úmrtí v roce 2020 jsme se znali přinejmenším dvacet let. To vím proto, že si vzpomínám, jak jsem bydlel v malém útulném domku na příhodně pojmenované Cottage Street (neboli Chaloupkové ulici) ve Westborough ve státě Massachusetts. Ten domek jsem si koupil a nastěhoval se do něj v roce 2000 a celé hodiny jsem tu trávil telefonáty

s Joem (ani tehdy to na naše rozhovory o všem možném samozřejmě nestačilo) a poslouchal jeho charakteristický hluboký bas. Vzpomínám si, jak jsem v roce 2001 četl Joeův román *Nightmare's Disciple* který v roce 1999 vydalo Chaosium, a vzpomínám si, jak jsem v roce 2001 četl básnickou sbírku Ann K. Schwaderové *The Worms Remember*, vydanou Joeovým vlastním nakladatelstvím Hive Press. Rok nato jsem četl povídkovou sbírku Johna B. Forda *Dark Shadows on the Moon*, rovněž vydanou nakladatelstvím Hive.

Joe měl s nakladatelstvím další plány a jedním z nich bylo vydání mého prvního románu. Inspirován touto nabídkou jsem začal pracovat na knize s názvem *Monstrosity*. Joe naneštěstí nedokázal udržet Hive v chodu – udržet malé nakladatelství nad vodou není hračka –, mně se ovšem podařilo *Monstrosity* udat u nakladatelství Prime, román se dostal do finále Ceny Brama Stokera a já ho věnoval Joeovi, protože bez něj by možná nikdy nevznikl.

I když však Joe pověsil Hive na hřebík, rozhodně si nepřestal vysnívat nové projekty – to ani zdaleka. Vždycky překypoval nápady a uměl svým nadšením nakazit ostatní. Jistěže některé projekty, o nichž jsme v průběhu let mluvili, vyšuměly do ztracena, například antologie na počest bratrů Quayových, ale Joe mě přizval i k jiným, a ty vždycky měly úžasně jedinečné téma. Přispěl jsem tak do antologie na počest Thomase Ligottiho *Grimscribe's Puppets* (za kterou Joe coby editor získal Cenu Shirley Jacksonové), do *The Doom That Came to Providence* (publikace spjaté s akcí jménem NecronomiCon), do antologie k počtě Ramseyho Campbella *Darker Companions*, do *The Madness of Dr. Caligari* a do posmrtně vydaných knih *New Maps of Dream* a *The Leaves of Necronomicon*. Z toho jasně vidíte, jak rozmanitá a vzrušující témata Joe pro své antologie volil. A já byl jen jedním z mnoha spisovatelů vyzvaných, aby se při zpracování těchto témat snažili posunout

hranice svojí představivosti... jen jedním z mnoha spisovatelů, jimž pomohl ke zviditelnění.

Ještě jsem se ale vůbec nezmínil o Joeově vlastním psaní. No... vlastně zmínil – v předmluvě k jeho sbírce *A House of Hollow Wounds*, kterou jsem sestavil a kterou v roce 2015 vydalo nakladatelství Hippocampus Press – a kterou mi Joe věnoval. A nemůžu dostatečně vynachválit jeho vynikající román z roku 2011 *The Orphan Palace*. Ten pro mě představuje jeho vrcholné spisovatelské dílo. Potřeboval by vydat znovu a najít si nové čtenáře a já věřím, že k tomu dojde. Na poli, kde se příliš mnoho autorů snaží napodobit styl Stephena Kinga nebo H. P. Lovecrafta, byl Joeův spisovatelský hlas unikátní, odvážný, vzrušující. Byl hlasem čiré tvůrčí energie manifestované v tištěných slovech, která ji sotva dokázala udržet.

Osobně jsem se s Joem konečně setkal až na NecronomiConu v Providence na Rhode Islandu v roce 2013. Přiletěl tam

z Německa, kde žil, a já měl tu čest být u toho, když si bral svou úžasnou ženu Katrin. Líbí se mi pomýšlení, že jsem se tak stal malou součástí jejich historie. Inu, Joe je zase součástí té mojí.

To je pouze pár příkladů, jak se život Joea Pulvera protnul s mým, a nespočet dalších tvůrců by mohl navázat a vyprávět vlastní zážitky. Líčením těch svých chci ilustrovat, co pro nás tento muž udělal; co pro nás znamenal a stále znamená.

Joe Pulver byl můj přítel a umělecký souputník. Nadto se ale pro mnohé z komunity podivné fantastiky stal téměř otcovskou postavou. Nemyslím to samozřejmě z hlediska věku – v době, kdy píšu tyto řádky, jsem o dva roky starší než on, když zemřel (odešel až příliš brzy) –, ale z hlediska jeho postavení spisovatele, editora a znalce... inspirace, kterou nám poskytoval... a úcty, kterou stále vzbuzuje.

Těší mě, že díky překladu tohoto příběhu dostanou noví čtenáři možnost okusit děsivou krásu Joeovy poetické

prózy. Můj přítel možná opustil tuto poskvrněnou sféru, avšak díky jeho slovům se s ním seznámíte i vy.

Joseph S. Pulver sr.

DLOUHÁ, TEMNÁ, CHMURNÁ CESTA

Ž

ÁDNÉ VÍNO ANI PÁLENKA.
Žádná káva. Čaj (poslední) z našich zásob.
S kozím mlékem a bez cukru či medu.

Chleba – bez másla, bez sádla. Kozí sýr. Maso z litinové pánve, vsadil bych se, že jelení (Janning s jistotou tvrdil, že ne kančí), škvařené na sádle. Z hrnce starého snad 100 let, z hrnce, který vypadal, jako by přežil pod širým nebem nápor 1000 vichřic, jsme dostali vařené hlávkové zelí. Bez soli. Bez pepře. Bez koření. (Janning později poznamenal, jak mu připadalo divné,

že nemají česnek, cibuli, brambory ani slepice.) Nic (na tom křivém, hrubě tesaném stole) by si nezasloužilo modrou stuhu ani zmínku v rozhovoru o chutném jídle. Beze slova, zabručení či odplivnutí a s máločím jiným než se zamračeným pohledem kydala stařena skromný pokrm, který uvařila, na staré naštípnuté talíře a stavěla je před nás. My přežvykovali a nic nevyzvrátili.

Měli jsme za sebou další den dlouhé cesty. Dlouhé cesty ztěžované vyježděnými kolejiemi, ztěžované nerovnostmi a okolnostmi bahna a kamení. Roklemi, mokkými i suchými. Dlouhé cesty v prachu, jež kopyta našich koní vyhazovala do vzduchu, v prachu, který nám vítr vmetal do tváře. Nebyla ničující, chvílemi však stavěla na odiv svou surovost. Žádný hostinec, jen malý příbytek z šedého kamení, nijak neskrývající šrámy a sžíravou chudobu.

Sehnutý stařec (sehnutý pod tíhou neustálého opakování životních všedností) Janningovi řekl, že si můžeme ustlat v dřevěné boudě, kterou nazval stájí.

A my tři si tam ustlali. Se třemi koňmi (se starým černým valachem, patřícím tomu staříkovi, a se dvěma zvířaty, jež nám táhla dostavník), se třemi hlučnými kozami, půltuctem slepic a sovou – ta nás chvíli sledovala, a když usoudila, že nejsme krysy a nebudeme chutní, odlétla do temné divočiny hustého setmělého hvozdů. Starcův pes měl štěstí – nechal ho spát v domě u krbu se žhavými uhlíky.

My spali na seně (naštěstí bylo suché a nehemžilo se to v něm hmyzem), v kabátech, kloboucích a rukavicích. Svíral nás chlad a třásli jsme se. Janning, náš průvodce a příležitostný tlumočník, šepтал cosi, co zpočátku znělo jako nadávky a postupně přešlo v zanícenou prosbu v jeho rodné řeči, a spal se svou americkou winchestrovkou. Venku, v nepředstavitelně husté černotě, zaznívaly a utichaly příšerně sugestivní zvuky, ne vytí či štěkot, nýbrž nepřirozené vrčení, a doprovázely je kyselé, zpuchřelé a nestoudně záhrobní pachy. Janningovy křečovitě sevřené ruce odmítaly povolit

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Dlouhá, temná, chmurná cesta.***

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.